ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н P. MENGOZZI
представено на 8 април 2008 година [1]

I — Въведение

1. С Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 ноември 2006 г. по дело Campoli/Комисия (T-135/05, Recueil, FP-I-A-2-297, II-A-2-1527; наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“) е отхвърлена като частично недопустима и частично неоснователна жалбата, с която г-н Franco Campoli е искал отмяна на извлеченията от пенсионните му партиди, отнасящи се за месеците от май до юли 2004 г., като е изтъквал тяхната незаконосъобразност в различни аспекти.

2. Понастоящем Съдът е призован да се произнесе по подадената от г-н Campoli жалба срещу посоченото съдебно решение.

II — Нормативна рамка

3. Релевантните за целите на настоящия спор разпоредби са тези, които в рамките на Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилникът“) определят пенсионните плащания в полза на бившите длъжностни лица на Общността.

4. Като начало следва да се напомни, че през 2004 г. Правилникът претърпява значително изменение, осъществено с Регламент № 723/2004 [2]: „новият правилник“, както често бива обозначаван Правилникът в изменената му от посочения регламент редакция, влиза в сила на 1 май 2004 г.

5. В предходящата споменатата реформа редакция член 82 от Правилника предвижда в частта, която ни интересува тук:

„1. Предвидените в настоящия член пенсии се установяват въз основа на ставките, които са в сила на първия ден от месеца, в който започва ползването на пенсията.

Те се променят с корекционния коефициент, определен за намиращата се в Общността страна, в която титулярът на пенсията докаже, че пребивава.

1 — Език на оригиналния текст: италиански.

2 — Регламент на Съвета от 22 март 2004 година за изменение на Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на другите служители на Европейските общности (ОВ L 124, стр. 1).

[…]“ [неофициален превод].

6. Поради липсата на специфични разпоредби относно приложимия към пенсиите корекционен коефициент винаги се е прибягвало до този, който се прилага за длъжностни лица на Общността в активна заетост, който е приемал като референтен критерий жизнения стандарт в различните столици на държавите-членки (тоест т.нар. „метод „столица“).“

7. В редакцията си, която се прилага считано от 1 май 2004 г., посоченият член 82 гласи:

„1. […]

Към пенсиите не се прилага никакъв корекционен коефициент.

[…]“.

8. Изборът на общностния законодател да отмени системата на корекционния коефициент по отношение на пенсиите намира поне частично обяснение в съображение 13 от Регламент № 723/2004, което има следното съдържание:

„Нарастващата интеграция в Европейския съюз и свободата, с която разполагат пенсионерите при избора на своето местопребиваване в Европейския съюз, са извадили от употреба системата на корекционните коефициенти по отношение на пенсиите. Тази система поражда също проблеми във връзка с проверката на местопребиваването на пенсионерите, които следва да бъдат решени. Следователно посочената система трябва да се премахне, като се предвиди подходящ преходен период за пенсионерите, както и за длъжностните лица, назначени преди влизането в сила на настоящия правилник.“ [неофициален превод]

9. Освен това на практика предвиденият в новата редакция на Правилника преходен период не е период за преход от пенсия, изчислена с използването на корекционен коефициент, към пенсия без този коефициент, както би могло да ни накара да мислим току-що цитираното съображение. Всъщност за всички пенсионни права, придобити преди 1 май 2004 г. (и поради това, в случая на жалбоподателя, който е в пенсия от 2003 г., *всички* пенсионни права), осъществилият реформата законодател просто предвижда преходен период за постепенно преминаване от корекционен коефициент, изчисляван с използването на метода „столица“, към корекционен коефициент, изчисляван според метода „страна“. С други думи, за лицата, които са придобили пенсионни права преди 1 май 2004 г., референтният жизнен стандарт за изчисляването на корекционния коефициент вече не е този единствено на столицата на държавата-членка по пребиваване, а средният за

цялата въпросна държава. Това по-специално е видно от разпоредбите на член 20 от приложение XIII към Правилника, във връзка с член 1, параграф 3 и член 3, параграф 5 от приложение XI към Правилника.

III — Факти

10. С цел по-добра защита на длъжностните лица, пенсионирани преди 1 май 2004 г., член 24, параграф 2, първа алинея от приложение XIII към Правилника предвижда:

„При влизането в сила на настоящите разпоредби се гарантира номиналният размер на нетната пенсия, получавана преди 1 май 2004 г. (...)“ [неофициален превод]

11. Освен това адаптирането на корекционните коефициенти, предвидено от реформата на Правилника, настъпва за първи път едва с Регламент № 31/2005 [3], който предвижда това адаптиране с обратно действие, считано от 1 юли 2004 г.

12. Жалбоподателят се пенсионира през февруари 2003 г. Тогава той се установява да пребивава в Лондон, Обединеното кралство. Вследствие на това към неговата пенсия се прилага корекционен коефициент от 139,6 %, изчислен въз основа на жизнения стандарт в град Лондон (метода „столица“).

13. С влизането в сила на новия правилник този корекционен коефициент предстои постепенно да се намали, като се трансформира в коефициент, изчислен по метода „страна“, при спазване на гаранцията, че няма да се намали номиналният размер на пенсията, получавана преди 1 май 2004 г.

14. На 14 август 2004 г. жалбоподателят подава жалба съгласно член 90 от Правилника до органа по назначаването, като иска отмяна на извлеченията от пенсионните му партиди, отнасящи се за май, юни и юли 2004 г. С решение от 13 декември 2004 г. жалбата е отхвърлена.

3 — Регламент на Съвета от 20 декември 2004 година за адаптиране, считано от 1 юли 2004 г., на възнагражденията и пенсиите на длъжностните лица и другите служители на Европейските общности и на корекционните коефициенти, прилагани по отношение на тях (ОВ L 8, 2005 г., стр. 1).

IV — Производство пред Първоинстанционния съд и обжалвано съдебно решение

15. С акт, депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд на 29 март 2005 г., жалбоподателят подава жалба срещу посоченото решение за отхвърляне на жалбата му по административен ред.

16. С определение на председателя на втори състав на Първоинстанционния съд от 6 юли 2005 г. Съветът на Европейския съюз е допуснат да встъпи в делото.

17. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд най-напред обявява за недопустимо правното основание, отнасящо се до метода за изчисляване на надбавката за жилищни нужди и на надбавката за образование, тъй като то не се е съдържало в рамките на жалбата. Той обявява за недопустима поради липса на правен интерес и частта от жалбата, насочена срещу извлеченията от пенсионните партиди за май и юни 2004 г., тъй като, както стана ясно, адаптирането на корекционния коефициент е станало едва считано от юли 2004 г.

18. Следователно Първоинстанционният съд отхвърля представените от жалбоподателя правни основания на жалбата, изведени от нарушението на принципите за защита на оправданите правни очаквания, за правната сигурност, за недопускането на прилагане с обратна сила, за придобитите права, за равно третиране, за пропорционалност и за добрата администрация, както и от злоупотреба с власт и от непълнота на мотивите.

19. Що се отнася до формулираните от жалбоподателя доводи в подкрепа на наличието на неравно третиране — единствените, както ще видим, върху които той настоява в етапа на обжалването — Първоинстанционният съд най-напред отхвърля тезата, според която основаващият се на метода „страна“ корекционен коефициент, за разлика от основаващия се на метода „столица“, не бил от естество да гарантира поддържането на еквивалентна покупателна способност за всички пенсионери, независимо от мястото им на пребиваване. Първоинстанционният съд по-специално отбелязва, че доколкото всяка система за адаптиране на пенсиите поради самото си естество е приблизителна, няма причина сам по себе си изборът на метода „страна“ вместо метода „столица“ да бъде по-малко адекватен, за да гарантира равното третиране. Това е така още повече доколкото общностният законодател в тази област действа в рамките на много широко право на преценка [4].

20. По отношение на довода, според който новите коефициенти били дискриминационни, тъй като прилагат към пенсионерите коефициент, основаващ се на метод, различен от използвания за длъжностни лица в активна заетост (за които продължава да се прилага методът „столица“), Първоинстанционният съд изтъква, че не са обективно съпоставими положението на длъжностното лице в активна заетост, обвързано от специфично място на работа, и положението на пенсионирано длъжностно лице, което е свободно да се установи там, където предпочита [5].

21. По-нататък Първоинстанционният съд отхвърля довода, с който

4 — Обжалвано съдебно решение, точки 99—109.

5 — Пак там, точки 110—115.

жалбоподателят поддържа наличието на неравно третиране спрямо пребиваващите в Белгия пенсионери, към които, въпреки преминаването към метода „страна“, продължавал да се прилага корекционен коефициент, изчислен въз основа на жизнения стандарт в Брюксел, вместо на цялата територия на Белгия. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва, че свързаните с корекционните коефициенти за пенсионерите разпоредби от новия правилник изобщо не се позовават на Брюксел, а единствено на Белгия. Критикуваната от жалбоподателя евентуална незаконосъобразност се отнасяла не до Правилника, а единствено до практическите условия за прилагането му. Освен това Първоинстанционният съд изтъква, че именно размерът на пенсията, изплащана на пребиваващите в Белгия бивши длъжностни лица, представлява отправна точка за прилагането на евентуалните корекционни коефициенти за пенсионерите, пребиваващи в други държави-членки. Накрая, при всички положения следва да се напомни принципът, според който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, която е била допусната в полза на другиго [6].

22. Накрая Първоинстанционният съд отхвърля довода на жалбоподателя, с който се твърди съществуването на дискриминация по отношение на пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпите“ държави-членки. Преди реформата към пенсията на пребиваващите в тези държави пенсионери се е прилагал корекционен коефициент, по-нисък от 100 % (с други думи, пенсията е била намалена в сравнение с референтния размер). За сметка на това вследствие на реформата към всички пенсионери се е прилагал минимален корекционен коефициент от 100 %: това означава, че повече никое лице не получава пенсия, по-ниска от изплащаната на пребиваващите в Белгия пенсионери. Първоинстанционният съд приема довода на жалбоподателя за недопустим, доколкото ако го бе уважил, това щеше да означава само намаление на пенсиите на бившите длъжностни лица, пребиваващи в „по-малко скъпите“ страни, но никаква изгода за самия жалбоподател. Във всеки случай Първоинстанционният съд освен това отбелязва по същество, че въвеждането от законодателя на минимален корекционен коефициент от 100 % дори за „по-малко скъпите“ държави-членки не би могло да се квалифицира като явно произволно или неподходящо [7].

V — Производство пред Съда и искания на страните

23. На 8 февруари 2007 г. жалбоподателят подава в секретариата на Съда жалба срещу посоченото съдебно решение.

24. Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да уважи исканията, формулирани от жалбоподателя в етапа на обжалването по административен ред, като

6 — Пак там, точки 116—130.

7 — Вж. обжалваното съдебно решение, точки 131—139.

следователно отмени решението относно жалбата по административен ред и извлеченията от пенсионните му партиди,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски както по делото пред Първоинстанционния съд, така и по това пред Съда.

25. Комисията моли Съда:

— главно да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност да я отхвърли изцяло като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски в съответствие с член 122 от Процедурния правилник на Съда.

26. Съветът моли Съда:

— да отхвърли жалбата като неоснователна;

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

VI — Юридически анализ

A — *Предварителни съображения*

27. В настоящото производство от многобройните правни основания на жалбата по съдебен ред, които е изтъкнал пред Първоинстанционния съд, жалбоподателят възпроизвежда единствено отнасящото се до нарушението на принципа на равно третиране.

28. По-специално критиките на жалбоподателя се съсредоточават върху дадения от Първоинстанционния съд отговор на три от четирите довода, формулирани пред него в подкрепа на това правно основание: жалбоподателят всъщност изрично заявява, че не възнамерява отново да поставя за обсъждане извършената от Първоинстанционния съд преценка относно втория от посочените по-горе доводи, отнасящ се до твърдяна дискриминация между пенсионерите и длъжностните лица в активна заетост [8].

29. Преди да се разгледат критиките на жалбоподателя срещу обжалваното

8 — Вж. точка 14 от жалбата.

съдебно решение, следва все пак да се подложи на преценка „насрещната жалба“, подадена от Комисията.

Б — *По „насрещната жалба“ на Комисията*

1. Доводи на страните

30. В последната част на писмения си отговор *Комисията* подава „насрещна жалба“, в която изтъква, че Първоинстанционният съд трябвало да обяви за недопустим най-напред четвъртия довод, отнасящ се до нарушението на принципа на равно третиране, тъй като този довод бил формулиран за първи път едва в писмената реплика. Ще се занимая с този специфичен въпрос по-нататък, в качеството му на предпоставка за обсъждането по същество на самия довод.

31. По-нататък Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд трябвало да обяви за недопустим също първия, третия и (отново) четвъртия довод, доколкото те не били представени в рамките на жалбата по административен ред, подадена от жалбоподателя, преди да сезира Първоинстанционния съд.

32. Трите довода, които според Комисията Първоинстанционният съд трябвало изначално да обяви за недопустими, освен това са единствените, както стана ясно, възпроизведени от жалбоподателя в рамките на обжалването.

33. В своята писмена реплика *жалбоподателят* се позовава на недопустимостта на насрещната жалба, тъй като нито един пункт от собствените искания на Комисията, изложени пред Първоинстанционния съд, не е бил отхвърлен, както изисква член 56 от Статута на Съда на Европейските общности. Всъщност Комисията не направила пред Първоинстанционния съд настоящото възражение за недопустимост и следователно не била загубила по този пункт. Освен това Комисията не искала отмяната или изменението на решението на Първоинстанционния съд, а просто жалбата да бъде обявена за недопустима.

34. Жалбоподателят освен това счита, че насрещната жалба на Комисията била неоснователна и по същество, доколкото в рамките на жалбата по административен ред на основание член 90 от Правилника вече е било изтъкнато твърдение за нарушение, изведено от нарушението на принципа на равното третиране. Всички доводи, изложени в рамките на жалбата по съдебен ред в подкрепа на съществуването на това неравенство, дори и да не са били вече специално представени в жалбата по административен ред, във всеки случай били тясно свързани с този, който е поддържан преди това.

35. В писмената дуплика *Комисията* потвърждава, че целта на насрещната ѝ жалба не е отмяната или изменението на

решението на Първоинстанционния съд [9]. Тя обаче поддържа, че изначалната недопустимост на част от доводите, изложени от жалбоподателя пред Първоинстанционния съд, се превръщала в причина за недопустимост относно същите доводи на жалбата, подадена от същия жалбоподател пред Съда. Тъй като въпросните доводи представляват всички тези, които са възпроизведени в жалбата, същата трябвало да се обяви за изцяло недопустима.

37. Следователно „насрещната жалба“ на Комисията би могла да изглежда недопустима, тъй като не отговаря на условието за отхвърляне по смисъла на член 56 от Статута, който във втора алинея предвижда, че жалбата може да бъде подадена „от всяка страна, чиито искания са изцяло или частично отхвърлени“.

38. Считам обаче, че току-що изложеното разрешение не би било правилно и че за предпочитане би бил различен подход при разрешаването на въпросния проблем.

2. Преценка

36. Подадената от Комисията „насрещна жалба“ без съмнение е нетипична, както тази институция сама признава в рамките на писмената си дуплика [10]. Показателно е по-специално че Комисията не е поискала вследствие на насрещната си жалба отмяната на обжалваното съдебно решение. Това подчертава по неоспорим начин, че пред Първоинстанционния съд исканията на Комисията по никакъв начин не са отхвърлени.

39. „Насрещната жалба“ на Комисията се основава на принципа за съответствие между, от една страна, съдържанието на жалбата по административен ред, представена от жалбоподателя на основание член 90 от Правилника за длъжностните лица, и от друга страна, съдържанието на представената пред Първоинстанционния съд жалба.

40. Този принцип е разгледан и прецизиран по отношение на своя обхват в рамките на дълга поредица решения на общностния съд. В частност Съдът потвърждава, че предвидената в Правилника досъдебна процедура, и по-специално подаването на жалбата по административен ред, има естеството на „съществено процесуално изискване“ [11]. Съдът потвърждава също, че спазването на сроковете на въпросната досъдебна

9 — Вж. в този смисъл изводите в писмената дуплика на Комисията, както и точка 31 от писмената дуплика. Освен това подчертавам, че в точка 40 от същия документ Комисията обаче твърди: „[…] ето защо поради тези причини Съдът би трябвало да отмени решението на Първоинстанционния съд в частта, в която последният не е обявил първата и третата част на правното основание за недопустими, доколкото не са представени в предхождащата съдебното производство жалба, както и четвъртата част, тъй като е формулирана едва в репликата“. От друга страна, в светлината на позицията, която възнамерявам да заема по отношение на „насрещната жалба“, не е необходимо да се определя дали Комисията е поискала инцидентната отмяна на обжалваното съдебно решение.

10 — Точка 32 от писмената дуплика на Комисията.

11 — Решение от 3 февруари 1977 г. по дело de Lacroix/Съд (91/76, Recueil, стр. 225, точка 11).

процедура има естеството на императивен принцип, служебно проверяван от Съда [12]. От своя страна Първоинстанционният съд въз основа на тази практика на Съда потвърждава, че въпросът за съответствието между жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред също е с императивен характер и че поради това той може да се разглежда служебно от съда [13]. Считам, че тази практика на Първоинстанционния съд, тясно свързана с практиката на Съда, заслужава да бъде споделена изцяло.

41. Следователно ако проверката на съответствието между съдържанието на жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред е въпрос с императивен характер, който може да се разглежда служебно, по мое мнение е възможно подадената от Комисията „насрещна жалба“, независимо от nomen iuris, да се квалифицира просто като информация относно въпрос, допускащ служебно разглеждане.

42. Като се следва този ред на мисли, в конкретния случай въпросът за съответствието между жалбата по административен ред, подадена от жалбоподателя на основание на член 90 от Правилника, и жалбата по съдебен ред, подадена пред Първоинстанционния съд, може да бъде обект на разглеждане от страна на Съда.

43. Що се отнася до точното определяне на понятието и пределите на принципа за съответствие, трайно установена практика на Съда потвърждава, че като цяло жалбата по административен ред няма за цел да обвърже по стриктен и окончателен начин евентуалната жалба по съдебен ред, но че същевременно последната не може да изменя нито причината, нито предмета на жалбата по административен ред [14]. Освен това Съдът уточнява, че в жалбата по съдебен ред са допустими правни основания и доводи, които, макар и да не фигурират в жалбата по административен ред, са тясно свързани с нея [15].

44. Що се отнася до предмета на жалбата по административен ред и този на жалбата по съдебен ред в разглеждания тук случай, не представлява съмнение, че те съвпадат напълно: поради това в този аспект не възниква никакъв проблем за допустимост.

45. По-проблематично изглежда определянето на „причината“ в основата на искането за отмяна, съдържащо се в жалбата по административен ред.

46. Относно изведеното от неравното третиране правно основание — единственото възпроизведено от жалбоподателя в рамките на настоящото производство по

12 — Вж. например Решение на Съда от 19 февруари 1981 г. по дело Schiavo/Съвет (122/79 и 123/79, Recueil, стр. 473, точка 22), Решение на Съда от 20 март 1984 г. по дело Razzouk и Beydoun/Комисия (75/82 и 117/82, Recueil, стр. 1509, точка 13) и Решение на Съда от 4 февруари 1987 г. по дело Pressler-Hoeft/Сметна палата (302/85, Recueil, стр. 513, точка 5).

13 — Решение на Първоинстанционния съд от 29 март 1990 г. по дело Alexandrakis/Комисия (T-57/89, Recueil, стр. II-143, точка 8). По-нататък тази ориентация се потвърждава постоянно: вж. например Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 1991 г. по дело Von Hoessle/Сметна палата (T-19/90, Recueil, стр. II-615), Решение на Първоинстанционния съд от 16 юли 1992 г. по дело Della Pietra/Комисия (T-1/91, Recueil, стр. II-2145) и Решение на Първоинстанционния съд от 11 септември 2002 г. по дело Nevin/Комисия (T-127/00, Recueil FP, стр. I-A-149 и II-781).

14 — Вж. например Решение по дело Razzouk и Beydoun/Комисия, посочено по-горе, точка 9 и Решение от 19 ноември 1998 г. по дело Парламент/Gaspari (C-316/97 P, Recueil, стр. I-7597, точка 17).

15 — Решение от 7 май 1986 г. по дело Rihoux и др./Комисия (52/85, Recueil, стр. 1555, точка 13), Решение от 20 май 1987 г. по дело Geist/Комисия (242/85, Recueil, стр. 2181, точка 9), Решение от 14 февруари 1989 г. по дело Bossi/Комисия (346/87, Recueil, стр. 303, точка 27) и Решение от 10 март 1989 г. по дело Del Plato/Комисия (126/87, Recueil, стр. 643, точка 12).

обжалване — подадената на основание член 90 от Правилника жалба по административен ред всъщност е била твърде синтезирана, като се е ограничавала до следните забележки:

„б) Нарушение на принципа на равно третиране

17. Новата пенсионна система, въведена от Комисията на 1 май 2004 г., не е обоснована и с оглед на принципа на равно третиране.

18. Всъщност функцията на корекционния коефициент е да се гарантира една и съща покупателна способност на длъжностните лица и бившите длъжностни лица, намиращи се в едно и също положение.

19. Очевидно е обаче, че със създаването на два корекционни коефициента за едно и също място, в случая Лондон, се въвежда дискриминация между длъжностните лица, пребиваващи в Лондон по професионални причини, и бившите длъжностни лица, пребиваващи там, за да прекарат периода на пенсионирането си.

20. Бившите длъжностни лица, по-специално г-н Campoli, които живеят в същия град Лондон, като получават по-нисък корекционен коефициент от прилагания спрямо длъжностните лица, са явно дискриминирани, тъй като от 1 май 2004 г. те повече не се ползват от същото третиране.“

47. Следователно Комисията основателно отбелязва, че от различните доводи, формулирани от жалбоподателя, за да отстоява съществуването на неравно третиране, единствено този, който се основава на твърдяната дискриминация между длъжностни лица в активна заетост и бившите длъжностни лица, се е съдържал в жалбата по административен ред.

48. Ето защо трябва да се определи дали в конкретния случай другите доводи, изтъкнати от жалбоподателя по съдебен ред, за да твърди наличието на неравно третиране, могат да се считат като „тясно свързани“ с довода, изложен в рамките на жалбата по административен ред.

49. В конкретния случай положението изглежда по-скоро деликатно и се намира върху тънката граница, която разделя допустимостта от недопустимостта.

50. Както напомних по-горе, съдебната практика многократно се е произнасяла по въпроса за съответствието между жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред, като възприема позиция, стремяща се да съчетае интересите на жалбоподателя и на администрацията, които имат тенденцията да се намират в противоречие. Следва всъщност да се напомни, че Съдът уточнява, че целта на жалбата по административен ред е също да позволи на администрацията да узнае с достатъчна точност какво оспорва и какво иска жалбоподателят. Освен това обаче от момента, в който е сезирана с жалба по административен ред, администрацията е

задължена да не я тълкува ограничително и да засвидетелства „дух на откритост“ [16].

51. Би могло да се твърди, както по същество прави Комисията, че макар и да споделят една и съща правна основа, тоест нарушението на принципа на равно третиране, не може да се счита, че доводите на жалбоподателя, с които се поддържа наличието на дискриминация по отношение на бившите служители, са били дори непряко или имплицитно загатнати в жалбата по административен ред. Всъщност, както пролича, в тази жалба единственото положение, цитирано като отправна точка за оценка на наличието на дискриминация във вреда на жалбоподателя, е било това на длъжностни лица, които все още са на служба.

52. Следователно в тази насока трите разглеждани аспекта би трябвало да се считат като истински „нови правни основания“, вместо като обикновени доводи в подкрепа на вече формулирано правно основание. С други думи, когато се прави позоваване на неравно третиране, бихме се намирали в присъствието на толкова различни „правни основания“, колкото (групи) правни субекти съществуват, по отношение на които се твърди наличието на дискриминация.

53. Според Комисията в този смисъл Съдът се произнасял и в Решение на по дело Koninklijke Coöperatie Cosun UA/Комисия [17], в което като ново правно основание е прието излагането в етапа на обжалването на твърдение за нарушение, изведено от различие в третирането по отношение на правни субекти, различни от посочените — отново във връзка с разликата в третирането — в подадената пред Първоинстанционния съд жалба.

54. Отбелязвам обаче, че това съдебно решение се отнася не до принципа на съответствие между жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред, а до въпроса за наличието при обжалването пред втората съдебна инстанция на правни основания, които не са фигурирали в първоинстанционната жалба. Изглежда ми очевидно, че двете положения не са идентични. В частност сред причините, които по мое мнение подсказват по-малко строг подход при преценката на принципа на съответствие между жалбата по административен ред и жалбата по съдебен ред, следва да се счита фактът, изтъкнат и в практиката на Съда, че жалбата по административен ред обикновено се изготвя без съдействието на адвокат [18]. Очевидно не такъв е случаят с подадена до Първоинстанционния съд жалба, за която следователно е логично да се очаква по-голяма прецизност и изчерпателност.

55. Трябва също да отбележа, че макар и пред Първоинстанционния съд да изтъква недопустимостта на исканията на жалбоподателя, отнасящи се до надбавката за жилищни нужди и до надбавката за образование, доколкото тези искания не

16 — Вж. например Решение от 14 март 1989 г. по дело Casto Del Amo Martinez/Парламент (133/88, Recueil, стр. 689, точка 13).

17 — Решение от 16 май 2006 г. (C-68/05 P, Recueil, стр. I-10367, точки 95—98). Вж. и представеното на 16 май 2006 г. заключение на генералния адвокат Stix-Hackl по това дело (по-специално точки 89—103).

18 — Решение Casto Del Amo Martinez/Парламент, посочено по-горе, точка 13.

фигурират още в жалбата по административен ред, Комисията не прави възражение за никаква недопустимост относно правното основание, базирано върху неравното третиране.

56. Очевидно е, че този елемент не би могъл да се счита за определящ за произнасянето по въпрос, който — както пролича по-горе — може да се повдигне служебно. Освен това ми се струва неоспоримо, че този елемент не е изцяло лишен от значение.

57. Считам, че формулирането на въпросните доводи пред Първоинстанционния съд не нарушава принципа на съответствие. Всъщност ми се струва, че в светлината на посочената по-горе практика на Съда, и по-специално на вече напомнените твърдения относно необходимостта от тълкуване на жалбата по административен ред с дух на откритост, в качеството ѝ на изготвен без правно съдействие акт, обявяването на недопустимостта на тези доводи би могло да доведе до прекомерно ограничаване на правото на ефективна съдебна защита, което е общ принцип на общностното право [19].

58. Освен това може да се отбележи също че в случаи като настоящия, при които предметът на спора е акт от законодателно естество, възможностите досъдебното производство да доведе до полезен резултат всъщност са съвсем теоретични.

19 — Относно това право вж. например Решение от 13 март 2007 г. по дело Unibet (C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 37 и цитираната съдебна практика).

59. Следователно считам, че възражението за недопустимост, изведено от твърдяното нарушение на принципа на съответствие, следва да се отхвърли.

60. Сега преминавам към разглеждането по същество на трите довода, изтъкнати от жалбоподателя.

B — *По законосъобразността на метода „страна“*

1. Доводи на страните

61. *Жалбоподателят* поддържа, че като потвърждава законосъобразността на избора на законодателя да замени метода „столица“ с метода „страна“, Първоинстанционният съд неоснователно поставял в привилегировано положение притежаваното от законодателя право на преценка спрямо принципа на равно третиране. Според жалбоподателя това особено ясно проличавало от точка 105 от обжалваното съдебно решение. Първоинстанционният съд освен това не изпълнил задължението да мотивира своето решение.

62. Освен това методът „страна“ сам по себе си противоречал на принципа на равно третиране. Този метод всъщност онеправдавал всички пенсионери, пребиваващи в столицата и — в по-общ план — в частите на държавата, където жизненият стандарт е по-висок от средния стандарт

на същата държава. Нещо повече, методът „страна“ щял да доведе и до възпрепятстване на свободата на движение и престой на територията на Общността.

63. Като предоставя обосновка на избора на законодателя да отмени системата на корекционните коефициенти за пенсиите на бившите длъжностни лица на Общността, съображение 30 от Регламент № 723/2004 изхождало от предпоставка с много съмнителна солидност, тъй като интеграцията между различните държави-членки запазвала значителни различия между тях по отношение на жизнения стандарт.

64. *Комисията* твърди, че от нейна гледна точка изтъкнатото от жалбоподателя правно основание изопачава развитите от Първоинстанционния съд доводи. По-специално Първоинстанционният съд не потвърждавал превеса на правото на преценка на законодателя спрямо принципа на равенство, а се ограничавал да отбележи, че преминаването от метода „столица“ към метода „страна“ не водело до произволно или явно неподходящо разграничаване, което е от естество да наруши принципа на равно третиране.

65. Що се отнася до съображенията на жалбоподателя във връзка с твърдяното различие в третирането между пенсионерите според мястото на пребиваване, Комисията отбелязва, че от своя страна дори методът „столица“ води до различие в третирането, като поставя в по-благоприятно положение пенсионерите, пребиваващи извън столицата, като им гарантира по-висок корекционен коефициент от налагания от жизнения стандарт в мястото, където те пребиват.

66. Аналогично с Комисията, Съветът най-напред отрича възможността решението на Първоинстанционния съд да се тълкува в смисъл, че поставяло в привилегировано положение правото на преценка на законодателя спрямо принципа на равно третиране. В частност по мнение на Съвета жалбоподателят смесвал принципа на равно третиране с принципа на равностойна покупателна способност. Според Съвета точка 105 от обжалваното съдебно решение се отнасяла не до принципа на равно третиране като цяло, а просто до принципа на равностойна покупателна способност.

2. Преценка

67. Основният въпрос, който следва да се разгледа, за да се даде отговор на настоящия довод, се изразява в преценката дали изборът на общностния законодател да замени метода „столица“ с метода „страна“ с оглед на определянето на корекционните коефициенти за пенсиите на бившите длъжностни лица на Общността представлява законосъобразно упражняване на правото на преценка, признато в тази област на самия законодател, или, напротив, принципът на равно третиране по този начин се оказва нарушен.

68. Считам, че като начало е необходимо да се отбележи, че всяка система на корекционни коефициенти (и в по-общ

план всяка система на адаптиране на възнагражденията и/или на пенсиите) по своето естество непременно е непрецизна. Както основателно отбелязва Първоинстанционният съд[20], за да може да бъде наистина прецизна, системата би трябвало да отчита специфичен корекционен коефициент за всяко място на пребиваване на бившите длъжностни лица на Общностите. Дори различните квартали в рамките на един и същ град в редица случаи би трябвало да се оценяват по отделен начин, като се определят различни коефициенти въз основа на съответния жизнен стандарт.

69. Неизбежно е следователно, че каквато и система да се избере, тя в най-добрия случай би могла да представлява разумно приближение до ефективния жизнен стандарт, който всяко бивше длъжностно лице понася индивидуално.

70. В тази насока ми изглежда съвсем очевидно, че както методът „столица“, така и методът „страна“ притежават предимства и недостатъци. Макар и да е вярно например, че има тенденция методът „столица“ да защитава по-добре тези, които пребивават в столиците и в големите градове, този метод същевременно води до предоставянето при реални условия на много по-добро ефективно икономическо третиране на този, който живее извън тези градове, поради по-ниския жизнен стандарт в провинцията. Освен това методът „страна“, използващ коефициент, който има тенденция да се разполага в средищно положение между жизнения стандарт в столицата и този в по-малко „скъпите“ части на държавата-членка, може в определена степен да онеправдава пребиващите в най-скъпите места на държавата: като прибягва до един корекционен коефициент за всяка държава-членка, методът „страна“ обаче ми изглежда не само напълно законосъобразно използваем, но и в някои аспекти по-справедлив.

71. Жалбоподателят настойчиво подчертава, че според него методът „страна“ не зачита принципа на равно третиране и следователно действа като дискриминационен критерий. Явно идеята му по същество е, че на практика единствено методът „столица“ избягва потенциалните критики, основаващи се на забраната на дискриминацията.

72. Не мисля, че тук е мястото за подробно разглеждане на принципа на равенство и принципа на забрана на дискриминацията в рамките на общностното право[21]. Както вече изтъкнах, напълно невъзможно би било да се предостави гаранция за абсолютно равенство по отношение на покупателната способност между всички бивши длъжностни лица на Общностите. Следователно считам, че Първоинстанционният съд основателно е можел да твърди, че в рамките на правото на преценка, с което общностният законодател разполага с цел да организира пенсионния режим на бившите длъжностни лица, изборът да се

20 — Обжалвано съдебно решение, точка 100.

21 — Както е известно, този принцип е кристализирал във формулата, според която той изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Вж. например Решение от 23 октомври 2007 г. по дело Полша/Съвет (C-273/04, Сборник, стр. I-8925, точка 86), Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет (C-87/03 и C-100/03, Recueil, стр. I-2915, точка 48), Решение от 17 октомври 1995 г. по дело Fishermen's Organisations и др. (C-44/94, Recueil, стр. I-3115, точка 46) и т.н. За сектора на общностната публична служба вж. например Решение от 11 юли 1985 г. по дело Appelbaum/Комисия (119/83, Recueil, стр. 2423), както и Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 1991 г. по дело Tagaras/Съд (T-18/89 и T-24/89, Recueil, стр. II-53, точка 68).

използва методът „страна“ вместо метода „столица“ не води до произволно или явно неподходящо разграничаване, което е в състояние да наруши принципа на равно третиране.

73. В критиката си на обжалваното съдебно решение жалбоподателят се съсредоточава по-специално върху точка 105 от последното, като счита, че то показвало, че Първоинстанционният съд приемал признатото на законодателя право на преценка като надделяващо по отношение на принципа на равенство. Тази точка 105 гласи следното:

„Макар да е вярно, че новият метод във финансово отношение е по-малко благоприятен от стария, не по-малко вярно е, че както бе посочено по-горе […] в рамките на разглеждането на твърдението за нарушение, изведено от нарушение на придобитите права, общностният законодател е свободен да изменя правилника, като приема по-неблагоприятни от предходните разпоредби за съответните длъжностни лица, при условие че определи преходен период с достатъчна продължителност. Тази свобода не би могла да бъде възпрепятствана и от позоваването на принципа на равна покупателна способност, още повече че предвиденият от член 24, параграф 2 от приложение XIII към новия правилник преходен режим гарантира на пенсионерите като жалбоподателя неограничено във времето запазване на номиналния размер на нетната пенсия, получавана преди влизането в сила на новия правилник […]“ [22].

74. Не споделям тълкуването, което жалбоподателят дава на току-що цитирания пасаж. Всъщност ми се струва очевидно, че Първоинстанционният съд не поддържа — както жалбоподателят, напротив, изглежда допуска — че предвиждането на подходящ преходен период представлява единственото ограничение за въвеждане на неравно третиране. Всъщност посочената по-горе точка 105 *по никакъв начин не оправдава въвеждането на неравно третиране*. Обратно, тя се ограничава до това да изтъкне, че общностният законодател е длъжен да предвиди подходящ преходен период. Преходен период, който в този случай е предвиден от разпоредбите, съдържащи се в член 20 от приложение XIII към новия правилник, според чийто текст преминаването от корекционния коефициент, изчислен с метода „столица“, към корекционния коефициент, изчислен с метода „страна“, става последователно и постепенно между 2004 г. и 2008 г. Показателно е освен това, че Първоинстанционният съд пристъпва към разглеждане на този въпрос още преди точка 105, в частта от съдебното решение, която се отнася до твърдяното нарушение на придобитите права (в рамките на твърдение за нарушение, което жалбоподателят не възпроизвежда при настоящото обжалване).

75. В рамките на своето изложение жалбоподателят неколкократно цитира Решение по дело Drouvis/Комисия [23], като счита, че то представлява благоприятен за неговите доводи прецедент. Дори в това отношение позицията на жалбоподателя не може да бъде споделена. В дело Drouvis/Комисия бивше длъжностно лице на Комисията, пребиваващо в Гърция, е искало към пенсията му да не се прилага никакъв корекционен коефициент: всъщност по това време за Гърция споменатият коефициент от 86,5 % е предполагал намаление на ефективно изплащаната

22 — Преводът на този откъс, както и на всички други точки от обжалваното съдебно решение, е неофициален.

23 — Решение на Първоинстанционния съд от 26 февруари 2003 г. (T-184/00, Recueil FP, стр. I-A-51 и II-297), потвърдено с Определение на Съда от 29 април 2004 г. (C-187/03 P, непубликувано в Recueil).

пенсия спрямо основния размер. В това решение Съдът обявява за законосъобразна системата на корекционни коефициенти, променящи се в зависимост от мястото на пребиваване на бившите длъжностни лица на Общността, и освен това признава, че е законосъобразно да се използва един корекционен коефициент за всяка държава-членка. Съдът обаче по никакъв начин не обявява, че единственият приемлив механизъм за определяне на такъв корекционен коефициент би бил този, който прибягва до метода „столица".

76. Жалбоподателят освен това съсредоточава своето внимание върху съображение 30 от Регламент № 723/2004, вече цитирано по-горе (точка 8), което посочва като доводи, обусловили избора за промяна на системата на корекционните коефициенти, както непрестанно засилващата се интеграция на държавите — членки на Съюза, така и практическите трудности, свързани с управлението на системата. Жалбоподателят порицава погрешния му характер, доколкото европейската интеграция все още съвсем не била реализирана, както и противоречивото му естество, тъй като увеличената свобода на движение, посочена в това съображение, трябвало да доведе до по-подходяща система на корекционни коефициенти, която е годна да позволи ефективна свобода на движение.

77. Комисията счита тези съображения за недопустими както защото се опират на фактически съображения, които в това си качество не подлежат на контрол от страна на Съда в рамките на обжалването, така и защото те са представени за първи път в етапа на обжалването пред Съда.

78. Струва ми се обаче, че — много по-просто — позоваването на съображение 30 от Регламент № 723/2004 е лишено от релевантност, тъй като само частично засяга положението на жалбоподателя. Всъщност по мое мнение е очевидно, че първото изречение от него, върху което се съсредоточават критиките на жалбоподателя, се отнася до избора да се отмени системата на корекционните коефициенти — избор, който няма никакво значение за целите на настоящия спор, тъй като тази отмяна не интересува тези, които като жалбоподателя са пенсионирани преди влизането в сила на новия правилник.

79. Ето защо считам, че първият довод от единственото правно основание на жалбата не следва да бъде приет, тъй като не се доказва никаква допусната от Първоинстанционния съд грешка при прилагане на правото.

Г — *По дискриминацията в сравнение с пенсионерите, пребиваващи в Белгия*

1. Доводи на страните

80. Като възпроизвежда третия довод, изложен пред Първоинстанционния довод, за да направи извод за нарушението на принципа на равно третиране, жалбоподателят твърди, че съществувала дискриминация в сравнение с пребиваващите в Белгия пенсионери, които продължавали да се ползват от пенсия, адекватна на жизнения стандарт в Брюксел.

81. По-специално, след като напомня собственото си тълкуване на Правилника, според което пенсиите на пребиваващите в Белгия бивши длъжностни лица се изчисляват единствено въз основа на жизнения стандарт в Брюксел, следователно без да се използва методът „страна“, жалбоподателят оспорва доводите, изложени от Първоинстанционния съд както в точка 124, когато отбелязва, че „законосъобразността на общностен регулативен акт не би могла да зависи от начина, по който този акт се прилага на практика“, така и в точка 125, където той напомня трайно установената съдебна практика, според която „спазването на принципа за равно третиране трябва да бъде съчетано със спазване на принципа за законосъобразност, според който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, която е била допусната в полза на другиго“.

82. По-специално относно първото от двете цитирани по-горе твърдения на Първоинстанционния съд жалбоподателят, освен че отрича съдебната практика да подкрепя поддържаното от Първоинстанционния съд тълкуване, си задава въпроса какви други актове (за конкретно прилагане на новия пенсионен режим) би могъл да атакува, за да получи удовлетворение на своите искания. Що се отнася до второто твърдение, напротив, жалбоподателят отбелязва, че тук не става въпрос да се оспорва незаконосъобразност, допусната в полза на други лица, а единствено да се докаже съществуването на дискриминационно третиране между два субекта, спадащи към една и съща категория.

83. *Комисията* най-напред напомня текста на член 1, параграф 3, буква а) от приложение XI, за да потвърди, че в новия пенсионен режим не е предвидена никаква връзка с жизнения стандарт в Брюксел.

84. Всички съображения, развити от Първоинстанционния съд в допълнение към тази основна констатация, следователно били приведени с оглед на изчерпателност, така че насочените срещу тях твърдения за нарушения трябвало да се отхвърлят, тъй като не са в състояние да изменят заключенията на съдебното решение. Във всеки случай Комисията въпреки всичко поддържа при условията на евентуалност основателността на допълнителните доводи, развити от Първоинстанционния съд.

85. *Съветът* от своя страна изтъква доводи, които по същество са аналогични с тези на Комисията.

2. Преценка

86. Първият проблем, който трябва да се разгледа, за да се прецени настоящият довод, се изразява в определяне какъв обективно е резултатът, който се стреми да постигне искането на жалбоподателя.

87. Ако неговата цел всъщност е да се постигне намаление на пенсиите, изплащани конкретно на пребиваващите в Брюксел бивши длъжностни лица, или намаление на референтния размер за изчисляването на пенсиите на бившите длъжностни лица на Общностите, правното основание без всякакво съмнение изглежда изначално недопустимо.

88. Всъщност не се спори по това, че сред условията за допустимост на жалба фигурира правният интерес. Става въпрос впрочем за императивно условие, на което общностният съд може да се позове служебно [24].

89. Ясно е обаче, че жалбоподателят не е имал (и няма) интерес да критикува възлизащия на 100 % корекционен коефициент, признат на пребиваващите в Белгия пенсионери (или по-точно липсата на корекционен коефициент на основание член 3, параграф 5 от приложение XI към Правилника). Ако всъщност представените в това отношение негови доводи бяха уважени, това можеше само да доведе до намаление на пенсията, отпусната на пребиваващите в Белгия бивши длъжностни лица на Общностите, без никаква изгода за жалбоподателя. Доколкото на основание член 1, параграф 3 от приложение XI към новия правилник пенсиите на бившите длъжностни лица са адаптирани чрез използването на корекционни коефициенти, изчислени „с позоваване на Белгия“, не би могло дори да се изключи, че уважаването на правното основание в този аспект би могло да доведе в крайна сметка до намаление на пенсията на самия жалбоподател, изчислена чрез прилагане към „основната пенсия“ — която е тази, изплащана на пребиваващите в Белгия пенсионери — на специфичен за Обединеното кралство коефициент, по-висок от 100 %.

24 — Определение на Съда от 7 октомври 1987 г. по дело D. M./Съвет и Икономически и социален комитет (108/86, Recueil, стр. 3933, точка 10); вж. също Решение на Първоинстанционния съд от 14 април 2005 г. по дело Sniace/Комисия (T-141/03, Recueil, стр. II-1197, точка 22), Решение на Първоинстанционния съд от 18 февруари 1993 г. по дело Mc Avoy/Парламент (T-45/91, Recueil, стр. II-83, точка 22) и Решение на Първоинстанционния съд от 28 март 2001 г. по дело Institut des mandataires agréés/Комисия (T-144/99, Recueil, стр. II-1087, точки 29—35). Впрочем в това последно решение Първоинстанционният съд изглежда счита условието за правен интерес като изискване по подобие на тези, които са предвидени в член 230 ЕО.

90. Следователно за да може доводът на жалбоподателя да се счита за допустим, доколкото почива върху наличието на правен интерес, трябва да се приеме, че той има за крайна цел да отстоява за жалбоподателя прилагането на корекционен коефициент, изчислен чрез използването на метода „столица“.

91. Считам обаче, че позицията на жалбоподателя изхожда от погрешна предпоставка.

92. Необходима е накратко да се резюмира фактическото положение. За пенсията на всяко бивше длъжностно лице на Общностите съществува основен размер, който според предвидената от новия правилник система никога не може да се намали, независимо от мястото на пребиваване на лицето. С други думи, минималният корекционен коефициент е равен на 100 % (което, от само себе си се разбира, отговаря на липсата на корекционен коефициент). Това „минимално“ равнище на пенсия се признава например на основание член 3 от Регламент № 31/2005 на пенсионерите, пребиваващи в Чешката република, Естония, Гърция, Испания, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Португалия, Словения, Словакия, и в допълнение, съгласно приложение XI от Правилника, на пенсионерите, пребиваващи в Белгия и Люксембург — две държави-членки, към които не се прилагат корекционни коефициенти. За другите държави-членки пенсионерите, намиращи се в положението на жалбоподателя, които са придобили пенсионните си права преди влизането в сила на новия правилник, се оказват с признат корекционен коефициент, изчислен въз основа на разликата между жизнения стандарт в тяхната държава-членка по пребиваване и жизнения стандарт в Белгия (вж. член 1, параграф 3, буква а), подточка ii) от приложение XI към новия правилник), което практически води до увеличение

на размера на изплащаната пенсия. В приложение например на вече цитирания член 3 от Регламент № 31/2005 посоченият корекционен коефициент за Обединеното кралство, считано от 1 юли 2004 г., е възлизал на 137,5 %.

93. Следователно въз основа на тази фактическа рамка е очевидно, че Първоинстанционният съд правилно отбелязва в точка 117 от обжалваното съдебно решение, че новият режим на пенсиите не предвижда никакво позоваване на жизнения стандарт в Брюксел. Просто за пенсиите, както и за възнагражденията на длъжностни лица в активна заетост, за Белгия (и Люксембург) не е предвидено прилагането на никакъв корекционен коефициент по отношение на референтните размери.

94. Вярно е, че при преминаването от стария към новия правилник референтният размер на пенсиите не е променен. Освен това ако този размер бе намален, изплащаната на жалбоподателя пенсия на практика също щеше да се намали.

95. Доводите, развити от Първоинстанционния съд в допълнение към цитираната по-горе основна констатация, по-специално в точки 124 и 125, макар и по принцип правилни, ми се струват излишни с оглед на произнасянето по приведеното от жалбоподателя правно основание.

96. Ето защо считам, че вторият довод, приведен от жалбоподателя в рамките на правното основание на жалбата, също следва да бъде отхвърлен, тъй като не съществува никакво дискриминационно различие в третирането между жалбоподателя и пенсионерите, които са пребиваващи в Белгия бивши длъжностни лица на Общностите.

Д — *По дискриминацията в сравнение с пенсионерите, пребиваващи в една от „по-малко скъпите“ държави-членки*

1. Доводи на страните

97. Накрая *жалбоподателят* възпроизвежда четвъртия довод, който е изтъкнал пред Първоинстанционния съд в подкрепа на съществуването на различие в третирането — довод, основаващ се на предимството, което било предоставено на пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпи“ държави-членки, като с новата система към тях се прилага корекционен коефициент от 100 %. По-специално Първоинстанционният съд допуснал грешка, приемайки, че жалбоподателят е нямал правен интерес да оспорва това твърдяно предимство.

98. Жалбоподателят признава, че съдебната практика е устойчива при подкрепата на необходимостта от интерес, за да се обоснове допустимостта на дадено твърдение за нарушение. Той обаче счита — за разлика от това, което Първоинстанционният съд твърди в точка 135 от обжалваното съдебно решение — че в неговия случай правен интерес съществува. Правният интерес произтичал по-специално от факта, че — още веднъж — положението на пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпите“ страни, сравнено с положението на жалбоподателя, свидетелствало за съществуването на различие в третирането от дискриминационен тип.

99. Жалбоподателят впрочем оспорва и доводите на Първоинстанционния съд, според които щом пенсионният режим за

бившите длъжностни лица на Общността не функционира като пенсионен фонд, а е организиран въз основа на принципа за солидарност, евентуалното намаление на пенсиите, отпуснати на бившите длъжностни лица, пребиваващи в „по-малко скъпи“ държави-членки, не би довело до никакво предимство за жалбоподателя. Той по-специално поддържа, че така реализираната икономия можела да позволи например връщане към прилагането на метода „столица“ (точка 78 от жалбата).

100. В допълнение жалбоподателят твърди, че обжалваното съдебно решение разкрива недостатък, доколкото поддържа, че решението на общностния законодател да приложи корекционен коефициент от 100 % към пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпите“ държави-членки не било явно произволно или неподходящо (точка 136 от обжалваното съдебно решение).

101. *Комисията* и *Съветът* най-напред потвърждават основателността според тях на произнесеното от Първоинстанционния съд решение за недопустимост на твърдението за нарушение. Освен това според тези институции не подлежат на никаква критика и формулираните от Първоинстанционния съд виждания относно широкото право на преценка, от което се ползвал в тази област общностният законодател, в предели, които в конкретния случай не били превишени.

102. Комисията впрочем поддържа, че този довод трябвало да се обяви за недопустим от Първоинстанционния съд и поради това, че е формулиран от жалбоподателя за първи път едва в стадия на репликата в рамките на първоинстанционното производство (точка 71 от писмения отговор).

2. Преценка

103. Изхождайки от току-що цитираната забележка на Комисията, според която разглежданият довод трябвало да се обяви за недопустим, аз считам, че позицията на Комисията не би могла да бъде споделена. Всъщност макар в подадената до Първоинстанционния съд жалба жалбоподателят да не посочва специално сравнението с пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпите“ държави-членки, в рамките на дискусията относно нарушението на принципа на равно третиране, все пак е вярно, че въпросният довод е фигурирал, макар и в зародиш, в частта от жалбата, където се отправят упреци за злоупотреба с власт и нарушение на принципа на пропорционалност и на задължението за мотивиране. По-специално точка 93 от жалбата до Първоинстанционния съд е гласяла следното:

„На последно място, въз основа на така напомнените различни принципи, прилагането на тази разпоредба би било противоречиво, тъй като тя определя за пенсиите възлизащ на 100 % корекционен коефициент за столиците и страните-членки, в които обаче коефициентът е по-нисък от 100 %, какъвто е случаят понастоящем, по-специално за Атина, Будапеща, Лисабон, Прага и Варшава“.

104. Като се има предвид трайната практика на Съда, по смисъла на която въпреки общата забрана за представяне на нови правни основания е възможно в хода на производството да се представи правно основание, което представлява разширяване на правно основание, пряко или имплицитно изложено в жалбата

за образуване на производството [25], аз считам, че е бил допустим доводът, който се позовава на различие в третирането в сравнение с пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпи“ държави-членки.

105. Сега преминавам към специфичната критика, отправена по този пункт от жалбоподателя срещу обжалваното съдебно решение. Той счита, че Първоинстанционният съд погрешно потвърдил липсата на правен интерес.

106. За тази цел жалбоподателят оспорва по-специално това, което Първоинстанционният съд твърди в точка 133 и сл. от обжалваното съдебно решение, където посочва, че жалбоподателят по никакъв начин не доказвал, че премахването на предимството, предоставено от новия правилник на пребиваващите в „по-малко скъпите“ държави-членки пенсионери можело по някакъв начин да му донесе полза.

107. Доводите на жалбоподателя не ми изглеждат толкова убедителни, че да поставят под съмнение точността на обосновката на Първоинстанционния съд.

108. В съдебната практика всъщност е напълно установено, че за да може да се оспорва законосъобразността на общностен акт — както пряко, така и чрез възражение — е необходимо правният интерес да разкрива някаква възможна практическа полезност за жалбоподателя, в случай на евентуално решение неговите твърдения за нарушения да бъдат уважени [26].

109. Ясно ми се струва обаче, че тук единственият обект на изтъкнатия от жалбоподателя довод е фактът, че законодателят решил да признае на пребиваващите в „по-малко скъпите“ държави-членки пенсионери незабавното прилагане на съдържащите се в новия правилник норми относно премахването на корекционните коефициенти за пенсиите. В противовес на това, тази нова система (която, както пролича, би била особено неизгодна за него) никога не е прилагана към жалбоподателя, тъй като той ще продължи да се ползва от прилагането на корекционен коефициент, който е значително по-висок от 100 %.

110. Тъй като е ясно, че евентуално намаление на пенсиите, изплащани на пребиваващите в „по-малко скъпи“ държави-членки бивши длъжностни лица, което би последвало от обявяването на незаконосъобразност на посоченото по-горе решение на законодателя, не би донесло никаква очевидна полза на жалбоподателя, не ми се струва, че може да бъде обект на критика обосновката, която Първоинстанционният съд следва, за да обяви довода за недопустим.

25 — Вж. например Решение от 19 май 1983 г. по дело Verros/Парламент (306/81, Recueil, стр. 17565, точка 9), Решение от 13 ноември 2001 г. по дело Dürbeck/Комисия (C-430/00 P, Recueil, стр. I-8547, точка 17) и Решение от 26 април 2007 г. по дело Alcon/СХВП (C-412/05 P, Сборник, стр. I-3569, точки 38—40).

26 — Вж. например Решение на Съда от 15 март 1973 г. по дело Marcato/Комисия (37/72, Recueil, стр. 361, точка 7), Решение на Съда от 16 декември 1976 г. по дело Perinciolo/Съвет (124/75, Recueil, стр. 1953, точка 26) и Решение на Съда от 30 юни 1983 г. по дело Schloh/Съвет (85/82, Recueil, стр. 2105, точка 14). Както може да се предположи, през последните години предимно Първоинстанционният съд, а после и Съдът на публичната служба са тези, които се занимават с наличието или липсата на правен интерес, докато Съдът потвърждава съществуването на подобен критерий за преценка на допустимостта на жалбите срещу решенията на Първоинстанционния съд (вж. например Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo/Комисия, C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 13, Решение от 13 юли 2000 г. по дело Парламент/Richard, C-174/99 P, Recueil, стр. I-6189, точка 33 и Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 21, както и Определение от 25 януари 2001 г. по дело Lech-Stahlwerke/Комисия (C-111/99 P, Recueil, стр. I-727, точка 18).

111. Освен това правният интерес на жалбоподателя би липсвал и ако твърдението за нарушение се тълкува в смисъл, че е насочено като цяло срещу решението на законодателя да премахне корекционните коефициенти. Това е така, тъй като, както пролича, жалбоподателят не е лично засегнат от това премахване.

112. Освен това Първоинстанционният съд във всеки случай пристъпва към бърз анализ на въпросния довод и по същество, като отбелязва, че дори в този случай не може да се приеме, че общностният законодател е превишил признатото му право на преценка. Дори тези съображения на Първоинстанционния съд, макар и лаконични (впрочем развити изцяло при условия на евентуалност), ми се струват извън всяка възможна критика.

113. Всъщност общностният законодател решава да прилага от самото начало към пенсионерите, пребиваващи в „по-малко скъпите“ държави-членки, механизма за изчисляване на пенсиите, който в бъдеще ще бъде генерализиран за всички бивши длъжностни лица, придобили пенсионните си права след влизането в сила на новия правилник. Освен това с оглед да се гарантира положението на тези, които, както жалбоподателя, пребивават в „скъпа“ държава-членка и които са придобили пенсионните си права преди 1 май 2004 г., законодателят предвижда запазването в тяхна полза на корекционен коефициент (макар и изчисляван по различен начин, както стана ясно). Според мен не може да се каже, че сме изправени пред явно нарушение от законодателя на пределите на правото му на преценка.

114. Ето защо считам, че и този последен довод, изтъкнат от жалбоподателя, трябва да се отхвърли.

VII — По съдебните разноски

115. По смисъла на член 122, първа алинея от Процедурния правилник когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 69, параграф 2 от същия правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

116. Освен това втора алинея от същия член 122 предвижда възможността при жалби, подадени от длъжностни лица или други служители на определена институция, разноските да се разпределят между страните по справедливост.

117. Доколкото настоящото производство е първото пред Съда, в което се разглежда въпросът за осъществената с новия правилник реформа на пенсионната система на длъжностните лица на Общностите, и тъй като някои юридически аспекти на новия режим могат всъщност да изглеждат проблематични, предлагам на Съда да разпореди разпределение на съдебните разноски.

VIII — Заключение

118. В светлината на гореизложеното предлагам на Съда да обяви, че:

„1) Отхвърля жалбата.

2) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.“